

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Стара Загора, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XV-ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Олга Златева

при участието на секретаря Пламена Цв. Димитрова
като разгледа докладваното от Олга Златева Гражданско дело №
20225530104893 по описа за 2022 година

Предявени са искове от С. Х. Г. от гр. Стара Загора против „.....“ - гр. Стара Загора - по
чл. 128 т. 2, вр. чл. 245 от КТ, по чл. 224 от КТ и по чл. 86 от ЗЗД.

Ищцата твърди, че с ответното дружество са били в трудовоправни отношения, като
имали сключен безсрочен трудов договор № ..... Съгласно този договор, ищцата била
назначена в дружеството на длъжност "....." с код по НКПД: ....., на осемчасов работен
ден и основно трудово възнаграждение - първоначално в размер на ..... лв. През периода от
2018г. до 2022г. трудовото правоотношение между страните било изменяно с няколко
допълнителни споразумения, които касаели увеличаване на размера на трудовото
възнаграждение. С последното изменение, то било определено на ..... лв. месечно. На
26.04.2022г. ищцата получила от работодателя си предизвестие за прекратяване на
трудовете правоотношение. Отработила предвиденото в трудовия договор едномесечно
предизвестие, като на ....., със Заповед № 156 от ....., трудовият ѝ договор бил
прекратен, считано от ..... В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение било
записано, че на служителя се дължи обезщетение по чл. 224 от КТ /за неизползвания платен
годишен отпуск/ за 28 работни дни, което не било заплатено от работодателя. Ищцата имала
да получава и трудово възнаграждение за 16 работни дни, отработени през месец май 2022г.
/от началото на месеца до датата на прекратяване на трудовия договор/, което също не било
заплатено от работодателя. При прекратяване на трудовите си правоотношения, се снабдила
от счетоводството на работодателя с Разчетно-платежна ведомост за месец май 2022г., от
която било видно какви са дължимите ѝ от работодателя обезщетения и възнаграждения, и
от която се установявал точният размер на сумите, които трябва да получи. Ищцата имала да
получава от ответника следните суми: 1. Размер на неизплатеното трудово възнаграждение -

за месец май 2022г. ищцата имала отработени 16 работни дни, като за тях се следвало да получи брутно трудово възнаграждение в размер на ..... лв. Сумата била изчислена на базата на основното й трудово възнаграждение в размер на ..... лв. и начисленото допълнително трудово възнаграждение за прослужено време /клас/. Същата сума била записана и в Разчетно-платежната ведомост за месец май 2022г. на работодателя. На основание чл. 86 от ЗЗД върху сумата от ..... лв. следвало да бъде начислено обезщетение за забава за периода от ..... до датата на образуване на настоящото производство /25.10.2022 г./, която възлизала на ..... лв. Като ответното дружество дължало и лихва за забава върху главницата от ..... лв. от датата на завеждане на иска /26.10.2022 г./ до окончателното изплащане на сумата; 2. Размер на обезщетението по чл. 224 от КТ - видно от Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, както и от Разчетно-платежната ведомост за месец май 2022г., ищцата имала неизползван платен годишен отпуск за 2021г. и 2022г. общо в размер на 28 дни. Обезщетението за неизползвания платен отпуск, изчислено по реда на чл. 177 от КТ, възлизало на ..... лв. в брутен размер /1 р.д. = ... лв.; ..... лв. x 28 дни = ... лв./. На основание чл. 86 от ЗЗД върху сумата от ..... лв. следвало да бъде начислено обезщетение за забава за периода от 27.05.2022 г. до датата на образуване на настоящото производство /25.10.2022 г./, която възлизала на ..... лв. Като ответното дружество дължало и лихва за забава върху главницата от ..... лв. от датата на завеждане на иска /26.10.2022г./ до окончателното изплащане на сумата. На следващо място заявява, че през месец март 2022г. били извършени смени на съдружник и управител на ответното дружество, като след тези промени на практика предприятието преустановило дейността си. Почти всички работници и служители били уволнени и започнала разпродажба на движимото и недвижимо имущество на дружеството. Правила многократни опити да разговаря с новото ръководство на ответника, искайки да й бъдат изплатени дължимите й се възнаграждения, но до настоящия момент получавала само уклончиви отговори и празни обещания. От приложената извадка от Разчетно-разплащателната ведомост за месец май 2022г. било видно, че работодателят признава дължимостта на претендираните суми, а обезщетението по чл. 224 от КТ за 28 дни било вписано като дължимо и в Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. С оглед защита на бъдещото събиране на сумите, реализирала правото си на обезщетение на бъдещ иск, като наложила запор на банкови сметки на ответника, въпреки това дружеството - работодател продължило да не изплаща дължимите суми на ищцата. Съгласно чл. 128 от КТ, работодателят имал задължение да начислява и заплаща в установените срокове уговореното трудово възнаграждение за положения от служителя труд. Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата „Допълнителните трудови възнаграждения са договорените с индивидуален и/или с колективен трудов договор възнаграждения, които се изплащат според договорените условия.“. В конкретния случай, към трудовото възнаграждение се включвало, както основното такова, така и допълнителното, което се начислявало за прослужено време. Двата компонента заедно образували размера на месечното трудово възнаграждение. Неплащането в срок на трудовото възнаграждение и на обезщетението по чл. 224 от КТ било скрепено със санкция,

а именно начисляване на лихва за забава съгласно чл. 86 от ЗЗД. Началният момент на забавата, както за дължимото трудово възнаграждение, така и за неизползвания платен годишен отпуск за 2021г. и 2022г., бил от прекратяването на трудовото правоотношение, тъй като от този момент служителят вече не бил в трудовоправни отношения с работодателя и последният бил длъжен да му изплати всички дължими суми, породени от действалия до този момент трудов договор.

Моли съдът да осъди ответника да ѝ заплати сумите, както следва: ..... лв. – брутно трудово възнаграждение за месец май 2022г.; ..... лв. - обезщетение за забава върху сумата за периода от ..... до 25.10.2022г.; ..... лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в брутен размер за 2021г. и 2022г.; ..... лв. - обезщетение за забава върху сумата за периода от ..... до 25.10.2022г., ведно с лихвата за забава върху главниците от 26.10.2022г. до окончателното им изплащане. Претендира разносните по настоящото и по обезпечителното производство.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил отговор от ответника. Ответникът е бил редовно призван за първото съдебно заседание, но не е изпратил представител и не е изразил становище. Не е направил и искане делото да се гледа в негово отсъствие.

Направено е искане от пълномощника на ищцата по чл. 238 ал. 1 от ГПК за постановяване на неприсъствено решение срещу ответника.

Съдът е уважил искането за постановяване на неприсъствено решение, тъй като са налице предпоставките за това.

На първо място ответникът в предоставения по чл. 131 от ГПК срок за отговор на исковата молба, не е представил такъв. Не е изпратил представител в съдебното заседание, за което е бил редовно призван. Не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие.

На второ място налице е искане от ищцовата страна за постановяване на неприсъствено решение.

На трето място – на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание.

И на последно място – налице е и предпоставката по чл. 239 ал. 1, т. 2 от ГПК – с оглед посочените в исковата молба обстоятелства и представените и ангажирани от ищцовата страна доказателства, исковете са вероятно основателни.

Ето защо, исковете следва да бъдат уважени, без решението да се мотивира по същество.

С оглед изхода на спора, в тежест на ответника следва да се възложат направените от ищцата разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, за адвокатско възнаграждение в настоящото производство - 710 лв., за адвокатско възнаграждение и д.т. в обезпечителното производство /по ч.гр.д. № 4489/22г. на СтРС/ - в размер на общо ..... лв.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт държавни такси върху уважените искове

в размер на 252,88 лв. и по сметка на СтРС възнаграждение за вещо лице – в размер на 150 лв.

По изложените съображения, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „..... ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, местност „.....“, да заплати на С. Х. Г., с ЕГН *****, от гр. Стара Загора, ул. „....., следните суми: ..... лева, представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за месец май 2022г., ... лева – в брутен размер, представляваща парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224 ал. 1 от КТ за 2021г. и 2022г., ведно със законните лихви върху тези суми, считано от 26.10.2022г. до окончателното им изплащане, ... лева – лихва за забава върху неплатеното брутно трудово възнаграждение за месец май 2022г. за периода от ..... до 25.10.2022г., ... лева – лихва за забава върху обезщетението по чл. 224 ал. 1 от КТ за периода от ..... до 25.10.2022г., както и ..... лева, направени по настоящото дело и по ч.гр.д. № 4489/22г. на СтРС – разноси.

ОСЪЖДА „..... ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, местност „.....“, да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт сумата от 252,88 лева – държавна такса.

ОСЪЖДА „..... ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, местност „.....“, да заплати по сметка на Старозагорския районен съд сумата от 150 лева – за възнаграждение на вещото лице.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Решението следва да се връчи на страните.

Ответникът разполага със защита срещу решението, съобразно чл. 240 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____